

tyto samy o sobě nestačí, by vyvážily význam shora vytčených okolností. Zákon o podmíněném odsouzení nečiní podmíněný odklad výkonu trestu odvislým od doznání se obžalovaného k činu a od projevů lítosti nad ním. Ani jinak není příčiny, předpokládati, že vydáním a ustanoveními jeho měl býti učiněn průlom do zásad, ovládajících předpisy XV. hlavy řádu trestního. Z toho plyne, že jednak nesmí ani zřetele na následky zapírání s hlediska použití zákona z 19. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. býti používáno za prostředek, §em 202 tr. ř. zakázaný, jednak že důsledně nedoznání se k činu a z něho plynoucí nedostatek projevů lítosti nad ním nemohou samy o sobě býti důvodem pro odepření odsouzení podmíněného, byť arci bylo uznati, že naopak doznání se pachatelovo a jeho lítost nad činem mohou dle okolností případu soudu nalézacímu posloužiti za oporu jeho přesvědčení, že obžalovaný i bez výkonu trestu se polepší a že tudíž výkonu trestu nebude zapotřebí. Pro úplnost není tu od místa podotknouti, že soudu, vyslovivšímu rozsudek odsuzující, vycházeti jest z předpisu §u 397 tr. ř., dle něhož v zásadě každý, rozsudkem uložený trest, má býti bez průtahu vykonán. Ustanovení §u 1 zák. o podm. odsouzení znamenají výjimku z této zásady. Nesluší proto v tomto případě zkoumati, zda jsou tu důvody pro odepření podmíněného odkladu výkonu trestu, nýbrž dlužno naopak předložit si a řešiti otázku, zda jsou dány podstatné, duchu §u 1 zák. hovící důvody pro povolení podmíněného odsouzení. Poukazuje k tomu, co shora řečeno, a k vysvědčení obecního úřadu místa pobytu obžalovaného, dle něhož mravní chování se jeho nezavdávalo dosud příčin ku stížnosti, shledal soud odvolací, že dány jsou v tomto případě předpoklady §u 1 cit. zák. a vyhověl proto odvolání obžalovaného ve smyslu shora uvedeném, stanoviv zkušební dobu přiměřeně k účelu, jehož má býti povolením odkladu výkonu trestu dosaženo.

Čís. 1294.

Pro beztrestnost dle §u 187 tr. zák. stačí, přiměl-li pachatele k náhradě škody zaměstnanec poškozeného, jen když náhrada stala se dobrovolně.

(Rozh. ze dne 10. října 1923, Kr I 501/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 29. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 175 II. a) tr. zák.

Důvody:

Právnímu posouzení věci nalézacím soudem nelze činiti důvodné výtky. Po skutkové stránce zjišťuje soud, že obžalovaný přistižen byl polními hlídači panství C-ovo při krádeži řepných vršků (chrástu) na panském pozemku, že vyzván byl hlídači, by za účelem zjištění ceny

odcizených vršků jel s nimi k obecnímu úřadu nebo do panského dvora a že, jeda tam, složil náklad na cestě a odjel. Nalézací soud nepřiznal obžalovanému trestnost vylučující důvod dle u 187 tr. zák. jednak proto, že nesložil vršky (chrást) na naléhání poškozeného, totiž majitele panství neb jeho správce, jednak z té příčiny, že se tak nestalo dobrovolně. Proti nepřiznání uvedeného omluvného důvodu brojí zmateční stížnost obžalovaného důvodem zmatečnosti čís. 9 b) Šu 281 tr. ř. Pravdu má, pokud neshledává prvý z oněch důvodů soudu správným. Byliť i dotyční polní hlídači ve službách poškozeného právě tak jako jeho správce a je proto lhostejno, zda přiměl obžalovaného ku složení odcizených vršků zaměstnanec poškozeného té či oné kategorie, poněvadž ten i onea vystupoval jménem poškozeného; nehledě k tomu, nenáleží okolnost, s čí strany bylo na pachatele naléháno, by škodu nahradil, k podstatným znakům účinné lítosti. V nepravu jest však stížnost, míníc, že obžalovaný jednal dobrovolně, poněvadž prý nebyl nikým ku složení vršků a tudíž k náhradě škody nucen. Neboť ze shora uvedených zjištění a ze spisů vyplývá, že obžalovanému bylo zakročením hlídačů jakožto zástupců poškozeného zabráněno, dostatí ukradenou věc v bezpečí. Jeho situace rovnala se situaci zloděje, jenž, přistižen byv při krádeži, zhostí se odcizeného předmětu jen pro zřejmou pravděpodobnost, že by se mu podařilo, pro sebe ho zachrániti (§ 188 a) tr. zák.). Nebylo to proto dobrovolné rozhodnutí obžalovaného, které ho ku navrácení ukradeného předmětu přimělo, nýbrž výlučně jen zasáhnutí zástupců poškozeného, které neposkytovalo obžalovanému jiného východiska, leč věc vrátiti. Za tohoto stavu věci nelze v navrácení řepných vršků spatřovati výron účinné lítosti ve smyslu Šu 187 tr. zák., navrácení to bylo spíše jen nutným důsledkem přistižení obžalovaného při samém činu.

Čís. 1295.

Porušení dodávkové povinnosti.

Ke skutkové podstatě přečinu dle Šu 3 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. se nevyžaduje, by bylo ohroženo zásobování obyvatelstva. Stačí úmyslné nesplnění povinnosti.

Podati vysvětlení o zásobách není podmíněno tím, že nastala již povinnost dodávací.

(Rozh. ze dne 10. října 1923, Kr II 208/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Iihlavě ze dne 23. listopadu 1921, jímž byli obžalovaní sprostěni dle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin dle 3 (1) zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a pro přečin dle Šu 2 (2) téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu prvě stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.